

Odd Kjell Abrahamsen

Leder av Hederstegnutvalget

Portrett av O. K. Abrahamsen, Kristiansand

Mye av innholdet i portrettet av OK (Odd Kjell Abrahamsen) er hentet fra en artikkel i «Politipensjonisten» nr. 1 – 2014 skrevet av Jørn.Kr. Jørgensen. Det er OK sjølv som har henvist til denne artikkelen og jeg har i tillegg kommet med en del tilføyelser.

O. K. Abrahamsen foran politihuset i Kristiansand.

– Jeg kommer fra Vennesla nord for Kristiansand, halvannen mil til sentrum. Der vokste jeg opp. Jeg var enebarn og ble nok aldri en villstyring. Jeg var stor og kraftig, målte 185 da jeg gikk ut av folkeskolen. Min far var omgangsvenn med lensmannen og han gjorde sitt til at jeg ble midlertidig politikonstabel i Kristiansand i 1964 før jeg var myndig. Vaksjefen sa at jeg ikke måtte rote meg inn noe hvor slik at jeg risikerte å komme i retten som vitne, for da måtte jeg ha med meg far min som verge!

Odd Kjell Abrahamsen, «O.K.» til daglig, født 1943, ler så nesten hele rommet rister. Etter et langt liv i politiet, flere år som lokallagsformann i Politiets Pensjonistforbund, og nå som leder av Pensjonistforbundets Hederstegnutvalg, kan han nyte hverdagen i hjembyen. Enskjønt han hviler ikke.

«O.K.» er aktiv i både dette og hint, og kanskje mest i Stiftelsen Arkivet i Kristiansand hvor det gamle Gestapohuset er blitt museum og tar imot besøkende både seint og tidlig. – Det er viktig å lære og lære videre, mener «O.K.», og det har han selvsagt helt rett i.

Vikavekter

Jeg var midlertidig politikonstabel i to år før jeg søkte Politiskolen og kom inn i 1966 – og var ferdig i 1968, forteller «O.K.» Aspiranttiden var i Oslo, på Vika, hvor det var fantastiske kolleger. Jeg bodde i på stasjonen som da lå i Huitfeldtsgt. 10 de tre første månedene av aspiranttiden. Det var litt av et liv og veldig morsomt, selv om jobben var alvorlig nok. – I de dager var det slik at det ble satt ut inntil sju dobbelpatruljer før den første bilpatruljen ble satt ut. Vika var godt dekket – både Slottsparken og Rådhusstrøket hørte med i kretsen. Kanskje jeg ser dette litt mer rosenrødt ut enn det var, men det var et fint sted å gjøre tjeneste.

Orden, Trafikk og UP

– Etter ett år og skolegang i Oslo, gikk ferden tilbake til Kristiansand hvor jeg har vært siden. Det var Ordensavdelingen ved Kristiansand politikammer som gjaldt. Her var Roald Johansen politimester, senere Anders Eckhoff, så den legendariske Rynning-Tønnesen og endelig Anstein Klev. Jeg avsluttet med Bjørn Hareide.

OK som ung konstabel

Bar arrestantene

– Jeg var ved ordens- og trafikkjenten i flere år. – I 1964 hadde vi en bilpatrolje i Kristiansand. I 1965 eller deromkring fikk vi den første Volvo PV'en – en Duett. Det var de eneste bilene vi hadde. Derfor ble det mye fotpatrolje, og vi bar arrestantene fra sentrum til arresten som holdt til i det gamle rådhuset.

Fra 1970 og fem år fremover, kjørte jeg deler av året i UP på strekningen Larvik-Kristiansand. Sjefen for UP var Pål Fering. Resten av året var jeg ved Ordensavdelingen i Kristiansand.

Tyveri og skapåpninger

– I 1978 ble jeg kommandert ned på Krimmen. Da var politihuset i Kristiansand kommet inn i Tinghuset i nye, moderne og hensiktsmessige lokaler. Jeg var på tyveriavsnittet og drev stort sett med saker knyttet til pengeskapsåpninger. I dag finnes det nesten ikke et pengeskap å oppdrive! – sier Abrahamsen. – Jeg var tilbake ved Ordensavdelingen som vakt sjef i 1989. Her var oppgaven å styre de som var på jobb i uniformert tjeneste.

Baneheia

– Den 19. mai 2001 – det var en fredag – fikk vi Baneheiasaken. Vi fikk melding ca. 20.30 om at to jenter var borte etter en badetur i Baneheia. Ettersøkning ble umiddelbart iverksatt. Den fortsatte ut over natta og tiltok i styrke, da jentene ikke ble funnet lørdag.

Etterforskningen pågikk kontinuerlig ut over søndag. Vi hadde over 400 som lette etter de to – Jentene ble funnet letemannskapene i Baneheia kl. 20.50 søndag kveld. Utelederen og jeg reiste med en gang til åstedet, men dette er vi blitt enige om å ikke snakke så mye om. Kriminalavdelingen overtok saken umiddelbart. Arne Pedersen og kriminalavdelingen gjorde en glimrende jobb. Gjerningsmennene ble tatt og soner sin straff.

Det samme året som jeg ble pensjonist, i 2003, ble jeg valgt til formann i politiets pensjonistlag, Kristiansand. Siden dette valget har jeg møtt på hvert landsmøte og ledersamling med unntatt ledersamlingen 2018.

Jeg er litt usikker på når jeg ble valgt til leder av hederstegnutvalget, men jeg mener det var i Bergen i 2009. Da hadde jeg sitter to perioder sammen med Roheim.

Å være medlem av hederstegnutvalget må være den mest takknemlige oppgaven man kan ha i Politiets Pensjonistforbund. Bare positive henvendelser og tilbakemeldinger. Jeg har alltid sagt at det er en ære og sitte å gi en kollega en utmerkelse hun/han har fortjent. Jfr. § 5 i Statuttene for hederstegnutvalget.

Kriteriene vi jobber ut fra og legger mest vekt på er § 2. (les § 2 NØYE / GRUNDIG flere ganger så sier den alt) Flere ganger må vi spørre forslagsstilleren(e) om mer utfyllende opplysninger slik at § 2 blir «dekket».

Personer jeg setter høyt fra min tid i politiet har jeg nevnt i intervjuet med Jørn. Dette var meget dyktige politimenn. Jeg fikk et nært forhold til disse tre også som mennesker. En som enda lever, er pensjonert kriminalsjef Arne Pedersen. Dette er en person jeg setter høyt både som kollega og som menneske. Ellers har jeg møtt mange fantastiske mennesker i mine 17 år i pensjonistforbundet. En av disse er Olaf Haugen.

Jeg er lite politisk engasjert, men jeg sitter inne med det inntrykket at de styrende makter på Løvebakken har en tendens til å fortelle at pensjonistene raskt blir flere og at vi blir dyre. Min mening er at vi må ha et balansert forhold til politikk i pensjonistforbundet.